

Köpeğin Adı Badi 58

– Ömer Faruk · 13 Kasım 2017

Aradan bir aydan fazla belki de iki ay zaman geçti, seri katil neredeyse unutuldu. Doğrusu, yeni cinayet haberlerini duyulmayınca kimse de eski haberleri eşelemek istemiyordu. Güvenlik güçleri de rahatlamıştı, çünkü günlerce teyakkuz durumunda beklemişler, adli tıp ile karakollar arasında mekik dokumuşlardı. Defalarca toplantı yapılmış, ihtimaller değerlendirilmiş fakat bir sonuca ulaşılamamıştı.

Kenan Baba'nın telefonla konuştuğu kişi ya Tüccar'dı ya da Hoca. Sözlerinden anlamıştım:

-Adam bir aylığına gidiyorum, dedi. İki ay sonra döndü. Tabii sevindim geç de olsa döndüğüne. Kutlayalım... İyi düşünmüşsün, ona bir hoş geldin partisi hazırlayalım. Nerede mi? Tabii burada, nerede olacak? Sizin evlerde olmaz, boşuna ısrar etme! Ben kararımı verdim, toplantı burada olacak, sen onlara duyur. Cumartesi gecesi uygun mu? Gece dedim diye karanlığa kalmayın, daha erken gelin. Sana da... Hoşça kal.

Dönenin kim olduğu belli. O zalimin buraya geleceğini öğrenmek moralimi bozdu. Cumartesi dendiğine göre daha üç gün var demektir. Canımın sıkıntısını gidermek için dışarıya çıktım, ormanın içine girdim. Kuş seslerini dinleye dinleye yavaş adımlarla dolaştım. Biraz sonra şahit olduğum bir görüntü durmama yol açtı: Yeşil çimenler üzerinde bir çift sevişiyordu. Bazen erkek bazen de kadın üstteydi. Ne olduğunu anlamadığım sesler de çıkarıyorlardı. Önce beni fark etmediler, sonra ilk önce kadın gördü, erkeğe işaret etti. O da:

-Hoştt, hoştt defol git! Sen de mi röntgenci oldun? Seni utanmaz seni... Deyip yerinden kalkmaya niyetlenince oradan kaçtım. "Utanmaz" sözcüğüne kafayı taktım: Ben gözetlediğim için utanmaz oluyordum, yaptığım ayıptı; ya onların ki?

Ormandan çıkıp sahile doğru yürüdüm. Az ilerimde iki köpek vardı: biri erkek biri dişi. Dişi olanı tanıdım, beni köpek dövüşçülerine satan namert, soysuz, rezil kancık! İntikamımı alacaktım, aniden atağa geçtim, hata ettim; çünkü hemen fark etti. Oysa sessizce yaklaşmam gerekirdi. Beni görünce şaşırıp, belki de benim çoktan öldürüldüğümü sanıyordu, şaşkınlığı o yüzdendir. Kaçmaya başladı, peşinden çok koştum, yakalayamadım, rüzgâr gibiydi... Ama bir gün... Evet, bir gün onu mutlaka elime geçireceğim ve çektğim acıların hesabını soracağım!

Cumartesi çabuk geldi. Terasta kadehler tokuşturulmaya başlandı, herkes neşeliydi, kahkahalar birbiri ardına atılıyordu. Doktor'un:

-Seri katilden ne haber? Diye sorması neşeli ortamı sonlandırdı. Kenan Baba:

-Uzun süredir hiç haber yok. Belki alıp başını buralardan gitmiştir. Gittiyse herkes rahatlar, ya tekrar dönerse ne olur? Orasını düşünmek bile istemem. Birçok insanın canını yanması ne kadar kötü bir şey.

-Zannetmem. Bunlar alışık oldukları muhitleri kolay kolay terk etmezler. Çünkü oraları her açıdan avuçlarının içi gibi bilirken, neden yabancı bir yere gitsinler? Giderlerse zaten sonlarını da hazırlamış olurlar. Dönerse de bu bir facia gibi algılanmamalı; hayat bu. Hayatın içinde yaşamak nasıl varsa acı olaylar ve ölüm de öyle var.

-Uzun süre ses çıkmayınca ilk aklıma gelen ihtimal bu olmuştu. Bu konuda ben senin kadar toleranslı değilim; insanların sebepsiz yere hayatlarının sonlandırılmasına hiç tahammülüm yok.

-Burada sıkışmış olduğu için ortalıkta görünmeyerek kendini unutturmak istiyor olabilir. Yakında haberini duyarız, verdiği ara biraz fazla bile olmuş.

-Umarım sen yanılırsın da başka insanların da canı yanmaz Doktor .

(Devam edecek...)